

Η αγκαλιά που χωρά όλους

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Στις διάφορες ανήθικες συμπεριφορές και άτσαλες ενέργειες κληρικών και λαϊκών, οι «παρακολουθούντες» προβαίνουν σε μια από τις εξής τρεις στάσεις: κατανόησης, ανοχής, απόρριψης. Κι ανάλογη συμπεριφορά ζητούν από την Εκκλησία. Αυτό σε περιπτώσεις που τα Μ. Μ. Ε. το κάνουν «θέμα» κι έτσι, αναπόφευκτα, συζητείται. Υπάρχουν, όμως, και άγνωστες στους πολλούς, δύσκολες και μη αποδέκτες συμπεριφορές που καλούμαστε, ως άνθρωποι κι ως χριστιανοί, ν' αντιδράσουμε. Αυτές μπορεί να βρίσκονται στο οικογενειακό, εργασιακό ή δικό μας κοινωνικό περιβάλλον.

Ο Διονύσης Σαββόπουλος έλεγε: «Ζούμε σ' ένα κόσμο διεκδικήσεων, αγώνων κτλ. Τούτο είναι φυσικό και κατανοητό. Υπήρχαν, όμως, ανέκαθεν τρεις θερμές αγκαλιές που δεν ζητούσαν τίποτε παρά μόνο να δοθούν: της μάνας, των ερωτευμένων και της Εκκλησίας»[1].

Αν η Εκκλησία, που εκφράζεται στον κόσμο μέσω των ανθρώπων της, κληρικών και λαϊκών, δίνει το μήνυμα ότι εκπροσωπεί ένα τιμωρό Θεό με ανθρώπινα πάθη, όχι μόνο αδικεί το Θεό αλλά και στερεί τους ανθρώπους από την αληθινή γνώση της Αλήθειας, της ομορφιάς και της πλατειάς Του αγάπης.

Το να παρουσιάζεται η Εκκλησία ως Μάνα, δείχνει την κατανόηση, το αγκάλιασμα, τη θυσιαστική της παρουσία κυρίως στα παιδιά της που τη χρειάζονται.

Στο βιβλίο «Μικρά Εωθινά» του Γέροντα Τρύφωνα, καταγράφεται η κατάθεση μιας μητέρας που του έλεγε ότι «αγαπούσε περισσότερο το μικρό γιό της, όχι επειδή ήταν έξυπνος, ευγενικός, υπάκουος η όμορφος, σαν τους άλλους δυο γιούς της, αλλά επειδή ήταν προβληματικός, ασχημούλης, ανυπάκουος και άγριος. Αυτός ο γιος χρειάζονταν την ενθάρρυνση και την αγάπη της πιο πολύ από τους άλλους»[2].

Τα όποια παιδαγωγικά μέσα που θα χειριστεί η Εκκλησία, καθόλου δεν έχουν την έννοια της τιμωρίας ώστε να εξιλεωθεί ο Θεός που «προσβάλαμε» με την αμαρτία μας. Αντίληψη που παραπέμπει σε Δυτική - αιρετική θεολογία. Ο μοναδικός λόγος

των «κανόνων» που προέρχονται από Συνόδους ή εξομολόγους (σε προσωπικό επίπεδο), είναι να δοθεί ως μέσον «θεραπευτικής αγωγής», εφόσον η αμαρτία θεωρείται ασθένεια, και να θεραπευτεί ο άνθρωπος. Βέβαια, τα θεραπευτικά μέσα ποικίλλουν ανάλογα με τις δυνατότητες που έχει ο καθένας, την επιθυμία για μετάνοια, τις συνθήκες που ζει.

Όσο και να συγκρούεται με τη λογική της ανθρώπινης δικαιοσύνης, η Εκκλησία καλείται να μιλήσει τη γλώσσα του ιδρυτή της που προβάλλει την αγάπη, τη συγχωρητικότητα «έως εβδομήντα φορές επτά», την αποδοχή του ασώτου υιού χωρίς όρους και την προβολή της μοιχαλίδας γυναίκας ως κριτήριο αυτογνωσίας.

Άλλωστε, το μήνυμα που ο Χριστός έφερε στον κόσμο λέγεται Ευαγγέλιο, χαρούμενη, δηλαδή, είδηση, που πραγματώνεται στην Εκκλησία που είναι το Σώμα Του και που για μας είναι η Μάνα στην αγκαλιά της οποίας χωρούμεν όλοι ό,τι και να είμαστε, όπως και να ζούμε.

[1] Εφημερίδας Ελευθεροτυπία, 1.9.2001, σ. 37

[2] Μικρά Εωθινά, εκδ. Εν πλω, Β' έκδ. 2018, σ. 270 (1/7)

www.isagiastriados.com

PERMANENTLY_REMOVED